

[Indenrigsministeren.]

valget fra Indenrigsministeriet. Jeg tror ogsaa, Resultatet af Forhandlingerne viser, at dette Arbejde har været ganske udmærket, og jeg skal tillade mig at anbefale at stemme for de Ændringsforslag, der er stillet af Partierne Socialdemokratiet, Venstre og det radikale Venstre. Jeg tror, at med et Forslag som det her foreliggende vil de Krav, som jeg ved Forslagets Fremsættelse gav Udtryk for, at jeg mente burde stilles ved Gennemførelsen af en ny Apotekerordning, og som ogsaa i Betænkningen er opstillet af Partiet Venstre, være opfyldt. Jeg ønsker angaaende de Forslag, der er stillet af de tre Partier, kun at sige een Ting, nemlig at de Ændringer, der er foreslaaet vedrørende Afløsningsreglerne, jo ikke fra nogen Side er Udtryk for den principielle Opfattelse, at det er ønskeligt, at denne Afløsning skulde strække sig over et langt Aaremaal, men alene er Udtryk for, at det er ønskeligt at være frit stillet under de nuværende økonomiske Forhold, under de nuværende Pengeforhold, saaledes at man kan begynde Afløsningen i det Omfang, Midlerne tillader, og at der paa den anden Side er opretholdt Mulighed for at tilendebringe denne Afløsning hurtigt, den Dag da man mener, det er opportunt at udstede de fornødne Obligationer i saa Henseende.

Hvad angaar de Ændringsforslag, som er stillet alene af det konservative Folkeparti, ønsker jeg at fremsætte Udtalelser vedrørende nogle faa af dem. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 61, der gaar ud paa at ændre Lovforslagets § 49 angaaende Erstatningsreglerne, vil jeg gerne sige, at jeg kan ikke give det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven Ret i, at der i Lovforslagets Affattelse skulde være noget som helst, der gaar Grundlovens Bestemmelse for nær. Det ærede Medlem søgte en Argumentation herfor deri, at der i Lovforslagets § 49 er opstillet visse Direktiver for den Vurdering, der skal ske. Jeg tror ikke, man kan sige, at hidtidig Lovgivningspraksis paa dette Omraade paa nogen Maade giver det ærede Medlem Ret i, at der heri skulde være noget, der stred mod Grundlovens Bestemmelse. Hvis det ærede Medlem f. Eks. vil se paa de Regler, der er givet ved Afløsning paa andre Omraader af gamle Privilegier og Rettigheder, vil det ærede Medlem ofte finde noget lignende udtrykt. Hvis det ærede Medlem f. Eks. vil gennemse Loven af 1903 om Afløsning af Tiende, Loven af 1918 om Afløsning af Arvefæsteafgift, Loven af 1918 om Fæstegodsets Overgang til Selveje, Loven af 1919 om Len og Stamhuses Over-

gang til frit Eje og andre Lovbestemmelser af tilsvarende Karakter, vil han se, at Lovgivningen i nogle af de Tilfælde, der her har foreligget, har ladet Rettigheder bortfalde endogsaa uden Erstatning, at Lovgivningen i andre Tilfælde direkte har fastsat Erstatningens Størrelse, hvad der jo ikke en Gang er Tale om her, og at Lovgivningen yderligere i nogle Tilfælde har fastsat Retningslinierne for Erstatningens Fastsættelse, altsaa Direktiver for Erstatningens Fastsættelse. Hvad angaar det sidstnævnte Tilfælde, hvor noget saadant fandt Sted, Loven om Len og Stamhuses Overgang til frit Eje, vil man endogsaa erindre, at der er Højesteretskendelse for, at der ikke paa dette Omraade skete noget Indgreb i grundlovsmæssige Rettigheder. Jeg kan ikke tænke mig, at der er et Medlem af det konservative Parti her i Landet, som erklærer, at Højesterets Kendelse er tvivlsom. (*Ulrich:* Der var en meget varierende Votering). Det ærede Medlem, der afbrød mig nu, kan jo ikke vide noget om denne Votering, og det ærede Medlem ønsker jo ikke, at man skal vide noget om Højesterets Votering hverken i Fortiden eller i Fremtiden. (*Ulrich:* Jo!).

Med Hensyn til Affattelsen af § 49 i øvrigt er der at bemærke, som jeg sagde, at den ikke fastsætter selve Erstatningen, men kun indeholder Grundlag for Beregningen. Den siger, hvad der skal tages Hensyn til, men den siger ikke paa hvilken Maade, og den nævner i det hele taget kun de faktisk tilstedeværende Forhold paa disse Omraader.

Hvad angaar det ærede Medlems Forslag om at indsætte en Vurderingsinstans mere, vil jeg sige, at det er selvfølgelig et af de Spørgsmaal, der altid maa være underkastet et Skøn, om man skal have en eller to Vurderingsinstanser. Ogsaa fra Fortiden har man Eksempler paa, hvordan man i tilsvarende Tilfælde nøjedes med een Instans, f. Eks. de store Afvandsingsarbejder i Marsken ved Tønder. Dér findes kun een Vurderingsinstans, hvis Afgørelse er endelig, skønt det jo ikke paa nogen Maade kan siges, at det ikke er meget store økonomiske Spørgsmaal, det her drejer sig om for den enkelte. I øvrigt kunde man sige, at der paa en Maade er to Instanser til Behandling af Sagerne her, nemlig Afviklingskassens Bestyrelse og derefter, hvis Enighed ikke opnaas, Vurderingskommissionen.

Ændringsforslagene Nr. 55 og 56 om Forhøjelse af Pensionen til Apotekere og Apotekeres Enker maa jeg fraraade at gaa med til. Det er Forslag, der er af ganske overordentlig vidtrækkende økonomisk Be-